Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 1. jūlijā [1]

Lieta C-347/14

New Media Online GmbH

(Verwaltungsgerichtshof (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšana — Direktīva par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem — 1. panta 1. punkta a), b) un g) apakšpunkts — Jēdzieni "raidījums" un "audiovizuālais mediju" pakalpojums — Īsi video, kas tiek piedāvāti laikraksta interneta lapā

Ievads

1. To, kā izskatās zirgs, zina jebkurš. Tāda ir viena no 18. gadsimta Polijas pirmajā enciklopēdijā ietvertajām definīcijām [2]. Līdzīgi acīmredzot ir attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumu internetā definīciju, kas ir šīs lietas priekšmets – intuitīvi ikviens var atpazīt šādu pakalpojumu. Bet, kad ir runa par šī pakalpojuma aprakstīšanu juridiskajā valodā, kļūst grūti atrast jēdzienus, kas būtu gan pietiekami precīzi, gan pietiekami plaši.

2. Tas tā ir tādēļ, ka interneta datplūsmas tiesisko ietvaru noteikšana ir viens no galvenajiem izaicinājumiem, kas šobrīd ir visu pasaules valstu, it īpaši arī Eiropas Savienības un tās dalībvalstu, likumdevējiem, kā arī tiesām. Pieejamās informācijas līdz šim nepazītā dažādība un faktiski bezgalīgais daudzums, valstu robežu neesamība, kuras varētu jūtami ierobežot šo informācijas plūsmu, vieglums, ar kādu jebkurš interneta lietotājs rada jebkādu informāciju, un iespēja tai sasniegt faktiski bezgalīgu saņēmēju skaitu, visbeidzot virtuālās, digitālās pasaules nodalīšana no materiālas pasaules: tas viss prasa radīt jaunus tiesību instrumentus, kas bieži ir balstīti uz pilnīgi jauniem pamatiem [3]. Turklāt šī realitāte mainās elpu aizraujošā ātrumā, kas ievērojami pārsniedz likumdevēja spējas reaģēt uz šiem grozījumiem; tas it īpaši attiecas uz demokrātiskām valstīm. Noteikumu piemērošana, kas bija paredzēti analogajai pasaulei, digitālajā ērā ir saistīta ar daudzām grūtībām. Šī lieta atspoguļo dilemmu, kas ir iestādēm, kam ir kompetence pārbaudīt tirgus tiesību un regulējuma ievērošanu.

1 — Oriģinālvaloda – poļu.

2 — B. Chmielowski, *Nowe Ateny*, Ļvova, 1745, 475. lpp.

3 — Lielisks piemērs tam, cik ļoti tagadējās tiesību kategorijas neder jaunajā realitātē, ir bezpalīdzība, ar kādu mēs grāmatu digitalizētā satura pārdošanu (*e-books*) uzskatām par "pakalpojumu" (skat. spriedumus Komisija/Francija, C-479/13, EU:C:2015:141; Komisija/Luksemburga, C-502/13, EU:C:2015:143).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3. Šajā lietā piemērojamās tiesību normas Savienības tiesību jomā ir Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva)[4], normas. Interpretācija, ko prasa iesniedzējtiesa, prasa ne tikai ņemt vērā šeit interpretējamās direktīvas normas, bet arī atsevišķus preambulas apsvērumus, kas sniedz norādes par to, kādu piemērošanas jomu likumdevējs ir paredzējis direktīvai.

4. Saskaņā ar Direktīvas 2010/13 preambulas 11., 21., 22., 24., 28. un 29. apsvērumu:

"(11) Lai novērstu konkurences traucējumus, uzlabotu juridisko noteiktību, palīdzētu pabeigt iekšējā tirgus izveidi un atvieglinātu vienotas informācijas telpas ieviešanu, vismaz saskaņoto noteikumu pamatnosacījumi ir jāpiemēro visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem – gan televīzijas apraidei (t. i., lineāriem audiovizuālo mediju pakalpojumiem), gan audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma (t. i., nelineāriem audiovizuālo mediju pakalpojumiem).

[..]

(21) Šajā direktīvā audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcijai būtu jāattiecas tikai uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem – televīzijas apraidi vai pakalpojumiem pēc pieprasījuma –, kuri ir plašsaziņas līdzekļi, t.i., kuri ir domāti, lai tos saņemtu plašākas sabiedrības nozīmīga daļa, un kam tādējādi var būt skaidri izteikta ietekme uz to. Tās darbības jomai būtu jāietver tikai pakalpojumi, kā tie definēti Līgumā par Eiropas Savienības darbību, un tādējādi būtu jāietver jebkurš saimnieciskās darbības veids, tostarp sabiedrisko pakalpojumu uzņēmumi, bet nebūtu jāietver darbības, kas nav galvenokārt saistītas ar ekonomiku un kas nekonkurē ar televīzijas apraidi, piemēram, privātas tīmekļa vietnes un pakalpojumi, ar kuriem nodrošina tāda privātu lietotāju radīta audiovizuāla satura izplatīšanu, kurš radīts ar mērķi dalīties un mainīties ar to interešu grupās.

(22) Šajā direktīvā audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcijai būtu jāattiecas tikai uz tiem plašsaziņas līdzekļiem, kuri veic uzdevumu informēt, izklaidēt un izglītot plašu sabiedrību, un tai būtu jāietver audiovizuāli komercpaziņojumi, bet nebūtu jāietver jebkāda veida privāta korespondence, piemēram, elektroniskais pasts, kas nosūtīts ierobežotam saņēmēju skaitam. Šai definīcijai nebūtu jāattiecas uz visiem tādiem pakalpojumiem, kuru pamatmērķis nav raidījumu izplatīšana, t.i., ja jebkura veida audiovizuāla satura klātbūtne pakalpojumā ir tikai nejauša un nav saistīta ar pakalpojuma galveno mērķi. Kā piemēru var minēt tīmekļa vietnes, kurās audiovizuāli elementi atrodas vienīgi kā papildinoši elementi, piemēram, animēti grafiskie elementi, īsa reklāma vai informācija saistībā ar produktu vai pakalpojumu, kas nav audiovizuāls. [..]

[..]

(24) Audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma īpatnība ir tā, ka tie ir "līdzīgi televīzijai", t.i., tie konkurē attiecībā uz tā paša skatītāju loka iegūšanu kā televīzijas apraide, un to būtība un to piekļuves līdzekļi lietotāju vedina loģiski paļauties, ka ir pieejama regulatīva aizsardzība, kas pastāv šīs direktīvas darbības jomā. Ņemot to vērā un lai novērstu nevienlīdzību attiecībā uz aprites brīvību un konkurenci, raidījuma jēdziens būtu jāsaprot dinamiski, ņemot vērā attīstību televīzijas apraidē.

4 — OV L 95, 1. lpp.

[..]

(28) Šīs direktīvas darbības jomai nebūtu jāattiecas uz laikrakstu un žurnālu elektroniskām versijām.

(29) Visām audiovizuālo mediju pakalpojuma iezīmēm, kā noteikts tā definīcijā un izskaidrots 21. līdz 28. apsvērumā, būtu jāpastāv vienlaikus."

5. Iesniedzējtiesas lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtībā attiecas uz noteiktu Direktīvas 2010/13 definīciju interpretāciju. Šīs definīcijas atrodas šīs direktīvas 1. pantā. Tajā ir noteikts;

"1. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "audiovizuālo mediju pakalpojums" ir:

   i) pakalpojums, kā definēts Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. un 57. pantā, uz kuru attiecināma mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionāla atbildība un kura galvenais nolūks ir nodrošināt plašākai sabiedrībai raidījumus, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus Direktīvas 2002/2/EK 21. panta a) punkta nozīmē. Šādi audiovizuālo mediju pakalpojumi ir vai nu televīzijas apraide, kā definēts šā punkta e) apakšpunktā, vai arī audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, kā definēts šā punkta g) apakšpunktā;

   [..]

b) "raidījums" ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas veido atsevišķu vienību programmā vai katalogā, kuru izveido mediju pakalpojumu sniedzējs un kura forma un saturs ir pielīdzināmi televīzijas apraides formai un saturam. Raidījumi ir, piemēram, pilnmetrāžas filmas, sporta pasākumi, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērniem paredzēti raidījumi un oriģinālfilmas;

[..]

g) "audiovizuālo mediju pakalpojums pēc pieprasījuma" (t.i., nelineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu skatīšanai brīdī, ko izvēlējies lietotājs, un pēc lietotāja individuāla lūguma, pamatojoties uz mediju pakalpojuma sniedzēja piedāvātu raidījumu katalogu;

[..]."

Austrijas tiesības

6. Direktīva 2010/13 tika transponēta Austrijas tiesībās ar *Bundesgesetz über audiovisuelle Mediendienste* (Federālais likums par audiovizuālo mediju pakalpojumiem, turpmāk tekstā – "*AMD-G*") [5]. Audiovizuālo mediju pakalpojumu, audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma, kā arī raidījuma definīcijas ir atrodamas *AMD-G* 2. panta 3., 4. un 30. punktā. To teksts atbilst attiecīgajām definīcijām Direktīvā 2010/13.

5 — *BGBl.* I Nr. 84/2001 ar vēlākiem grozījumiem.

7. Saskaņā ar *AMD-G* 9. panta 1. punktu:

"Raidorganizācijām, ciktāl uz tām neattiecas pienākums saņemt atļauju atbilstoši 3. panta 1. punktam, kā arī mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma sniedzējam ir jāpaziņo par savu darbību regulatīvajai iestādei ne vēlāk kā divas nedēļas pēc darbības uzsākšanas."

Faktiskie apstākļi, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

8. *New Media Online GmbH*, kas ir saskaņā ar Austrijas tiesībām dibināta sabiedrība (turpmāk tekstā – "*New Media Online*"), pārvalda "Tiroler Tageszeitung" tīmekļa vietni, kas tiek apzīmēta "Tiroler Tageszeitung Online" [6]. Papildus citam saturam šajā tīmekļa vietnē ir īpaša saite ar nosaukumu "Video", kas ved uz katalogu, kurš pamatlietas pamatā esošo faktu norises laikā ietvēra apmēram 300 video. Šie video, garumā no dažām sekundēm līdz dažām minūtēm, bija vairāk vai mazāk tematiski saistīti ar pārējo tīmekļa vietnes saturu un nāca no dažādiem avotiem (pašu materiāli, vietējās televīzijas raidījumi, interneta vietnes lietotāju iesūtīti video utt.).

9. Ar 2012. gada 9. oktobra lēmumu *Kommunikationsbehörde Austria* (Austrijas regulatīvā iestāde) konstatēja, ka saite "Video" "Tiroler Tageszeitung Online" tīmekļa vietnē ir audiovizuālo mediju pakalpojums pēc pieprasījuma *AMD-G* izpratnē, kam ir piemērojams paziņošanas pienākums atbilstoši šī likuma 9. panta 1. punktam.

10. *New Media Online* par šo lēmumu iesniedza pārsūdzību *Bundeskommunikationssenat* (Tiesa, kam ir kompetence telekomunikāciju lietās), kas tika noraidīta ar 2012. gada 13. decembra lēmumu. Par šo lēmumu minētā sabiedrība savukārt iesniedza sūdzību *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa).

11. Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas [2010/13] 1. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka izvērtējamā pakalpojuma formas un satura nepieciešamā pielīdzināmība televīzijas apraides formai un saturam ir nodrošināta, ja attiecīgā veida pakalpojumi tiek piedāvāti arī televīzijas programmās, kuras var uzskatīt par plašsaziņas līdzekļiem, kas ir paredzēti plašākas sabiedrības nozīmīgai daļai un kam tādējādi var būt skaidri izteikta ietekme uz to?

2) Vai Direktīvas [2010/13] 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts ir interpretējams tādējādi, ka laikrakstu un žurnālu elektroniskās versijas saistībā ar piedāvātā pakalpojuma pamatmērķa izvērtēšanu var attiecināt tikai uz noteiktu daļu, kurā tiek apkopoti galvenokārt īsi videomateriāli, kas citās šā elektroniskā medija tīmekļa vietnes daļās tiek izmantoti tikai tiešsaistē pieejamā dienas laikraksta teksta materiālu papildināšanai?"

12. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā tika reģistrēts 2014. gada 18. jūlijā. *New Media Online*, Zviedrijas valdība un Eiropas Komisija ir iesniegušās rakstveida apsvērumus. *New Media Online* un Komisija piedalījās 2015. gada 22. aprīļa tiesas sēdē.

6 — www.tt.com.

Vērtējums

13. Iesniedzējtiesa lūdz interpretēt divus kritērijus no to virknes, kas atļauj uzskatīt pakalpojumu par audiovizuālu mediju pakalpojumu Direktīvas 2010/13 izpratnē. Es neapstrīdu šo abu kritēriju nozīmi. Bet šajā lietā runa ir par vispārīgiem jautājumiem, kuri attiecas uz šīs direktīvas piemērojamību saturam, kas tiek padarīts publiski pieejams internetā. Līdz ar to es piedāvāju iesniedzējtiesas izvirzītos tematus aplūkot aptveroši. To darīt ir ieteicams vēl jo vairāk tādēļ, ka šajā lietā Tiesai pirmo reizi ir iespēja izteikties par audiovizuālo mediju pakalpojumu iepriekš minētās direktīvas izpratnē jēdziena interpretāciju.

14. Pirms es pievēršos šim jautājumam, es gribētu īsumā atgādināt Savienības tiesību normu audiovizuālo mediju jomā rašanās vēsturi[7].

Direktīvas 2010/13 rašanās vēsture

15. Kaut arī jau 1974. gadā Tiesa atzina televīzijas raidījumu pārraidi par pakalpojumu EEK līguma izpratnē[8], šī joma līdz 20. gadsimta 80. gadiem Kopienu likumdevēju neinteresēja. Tas bija saistīts ar to, ka tradicionālā virszemes televīzija bija atkarīga no raidfrekvenču pieejamības. Šīs frekvences atsevišķām televīzijas pārraidīšanas stacijām piešķīra valstis, kas tām vienlaikus piešķīra koncesijas apraidei tikai savas valsts teritorijā. Līdz ar to televīzijas pakalpojumu pārrobežu nozīme bija īpaši neliela.

16. Šī situācija mainījās, kad attīstījās kabeļtelevīzija, un vēl vairāk – satelīttelevīzija. Ar šīm jaunajām tehnoloģijām ne tikai tika palielināts televīzijas kanālu skaits, bet arī tika atklāta piekļuve uztvērējiem citās valstīs, kas nav tā valsts, kurā atrodas raidorganizācija. Ar to savukārt sākās televīzijas pakalpojumu kopējā tirgus izveide.

17. Likumdošanas darbi tika uzsākti ar Komisijas 1984. gada 14. jūnija zaļo grāmatu par tematu "Televīzija bez robežām"[9]. Šo darbu rezultāts bija tā dēvētā direktīva "Televīzija bez robežām"[10]. Šajā direktīvā tika noteikts televīzijas raidījumu no vienas dalībvalsts pārējo dalībvalstu suverēnajās teritorijās brīvas uztveršanas princips. Savukārt direktīvā – saistoši visām raidorganizācijām Kopienā – tika noteikti reklāmas ierobežojumu atbilstoši veidam un daudzumam, sponsorēšanas un televeikalu, nepilngadīgo un sabiedriskās kārtības aizsardzības minimālie standarti, kā arī tiesības uz atbildi. Direktīvā noteiktie principi atsevišķu tiesu jurisdikcijas pār raidorganizācijām noteikšanai nodrošināja, ka katrs rīkotājs bija pakļauts tikai vienas valsts tiesībām un tam bija jāatbild tikai šīs valsts regulatīvajām iestādēm. Turklāt direktīva paredz televīzijas rīkotājiem pienākumu veicināt Eiropas darbus. Ar grozījumiem direktīvā "Televīzija bez robežām" 1997. gadā[11] dalībvalstīm it īpaši tika piešķirtas tiesības noteikt notikumus, kuru atspoguļošana nedrīkst tikt nodota tikai maksas televīzijai.

7 — Ar to es saprotu regulējumu, kas attiecas uz saturu, kurš tiek izplatīts audiovizuālajos medijos. Es neaplūkoju regulējumu, kas attiecas uz citu telekomunikāciju tīklu, kas nav informācijas sabiedrības audiovizuāli pakalpojumi, darbības veidu un piekļuvi tiem, uz autortiesību aizsardzību utt., jo tiem šajā lietā nav nozīmes.

8 — Spriedums *Sacchi*, 155/73, EU:C:1974:40, 6. punkts.

9 — *Television Without Frontiers, Green Paper on the Establishment of the Common Market for Broadcasting, Especially by Satellite and Cable* (COM(84) 300, galīgā redakcija).

10 — Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 552/3/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas iekļauti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.). Skat. šajā ziņā: C. Mik, *Media masowe w europejskim prawie wspólnotowym*, Toruņa 1999, 239.–243 lpp.

11 — Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/36/EK par grozījumiem Direktīvā 89/552/EEK (OV L 202, 60. lpp.).

18. Straujais tehnoloģijas progress elektronisko mediju jomā gadsimtu mijā atļāva ne tikai tradicionālās televīzijas piedāvājumu skaita tālāku būtisku pieaugumu, bet arī ļāva rasties jauniem audiovizuālajiem pakalpojumiem, it īpaši dažādiem pakalpojumu uz pieprasījumu veidiem. Internetam kā jaunam 21. gadsimta medijam notika īpaša attīstība – gan attiecībā uz piedāvātajiem saturiem, gan arī attiecībā uz pieejamību lietotājiem. Ar šo tehnoloģijas progresu bija saistīti arī pakāpeniski lietotāju uzvedības un gaidu grozījumi. Ja tiesiskais stāvoklis nemainītos, šīs jaunās attīstības radītu arvien lielākus konkurences izkropļojums audiovizuālo pakalpojumu tirgū.

19. Komisija norādīja uz vajadzību izdarīt izmaiņas savā piektajā ziņojumā par Direktīvas 89/552 piemērošanu [12], kā arī paziņojumos par Eiropas regulatīvās politikas audiovizuālajā jomā nākotni [13]. Pēc darbu beigām un pēc aptveroša konsultāciju procesa Komisija piedāvāja direktīvas par grozījumiem Direktīvā 89/552 projektu [14]. Tas ar nelieliem grozījumiem tika pieņemts kā Direktīva 2007/65 [15].

20. Ar šo direktīvu ir būtiski grozīta Direktīva 89/552. Pirmkārt, tika grozīts pats direktīvas nosaukums, kas bija jaunas terminoloģijas izmantošanas sekas – vairs nav runa par televīzijas darbību, bet gan par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem. Direktīvas materiāltiesiskie noteikumi tika būtiski pārveidoti un liberalizēti, it īpaši reklāmas un preču un pakalpojumu tirdzniecības formas. Bet vislielākā nozīme šajā lietā ir direktīvas piemērošanas jomas paplašināšanai uz tā dēvētajiem nelineārajiem audiovizuālajiem pakalpojumiem, kas sarunvalodā tiek apzīmēti kā "pakalpojumi uz pieprasījumu". Šie pakalpojumi tika ļoti vienkāršā veidā regulēti noteikumos par nepilngadīgo un sabiedriskās kārtības aizsardzību, reklāmu un Eiropas darbu veicināšanu. Detalizēti noteikumi attiecas uz lineārajiem pakalpojumiem, tātad uz tradicionālo televīziju. Ar Direktīvu 2010/13 vienotā redakcijā ir izteikta Direktīva 89/552 pēc grozījumu ieviešanas, kurus izraisīja Direktīva 2007/65 [16].

21. Kā izriet no iepriekš minētā, nepieciešami trūcīgā apraksta, Direktīvas 2010/13 noteikumi par nelineāriem audiovizuālajiem pakalpojumiem ir vienīgi atvasināti no noteikumiem par lineārajiem pakalpojumiem, tas ir televīziju. Audiovizuālo mediju pakalpojumu, it īpaši nelineāro pakalpojumu, definīcija direktīvā ir jāinterpretē, ievērojot šo rašanās vēsturi un ņemot vērā informācijas sabiedrības nosacījumus.

Audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcija informācijas sabiedrības kontekstā

Interneta un audiovizuālo mediju pakalpojumu attīstība

22. Tajā pašā laikā, kad notika iepriekš aprakstītā televīzijas maiņa, notika arī cita attīstība, daži runā pat par revolūciju, proti, vispasaules informācijas tīkla, t.i., interneta, rašanos un izplatīšanos. Dažu gadu laikā internets no tehniskas kuriozitātes šauram speciālistu lokam attīstījās par vispārēju un ikdienas darba, izglītības un izklaides līdzekli. Virkne dažādu aktivitāšu daļēji vai pilnībā tika pārceltas uz tīklu: elektroniskais pasts ieņem tradicionālās sarakstes vietu, informācijas portāli izstumj

12 — Komisijas piektais ziņojums Eiropas Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par Direktīvas 89/552/EEK "Televīzija bez robežām" piemērošanu [COM(2006) 49, galīgā redakcija].

13 — Komisijas paziņojums Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai – Par Eiropas regulatīvās politikas audiovizuālajā jomā nākotni (COM(2003) 784, galīgā redakcija).

14 — COM(2005) 464, galīgā redakcija.

15 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīva 2007/65/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 332, 27. lpp.).

16 — Vairāk par Savienības tiesību attīstību audiovizuālo pakalpojumu jomā skat., piemēram., K. Chałubińska-Jentkiewicz, *Audiowizualne usługi medialne. Reglamentacja w warunkach konwersji cyfrowej*, Varšava 2013, 78.–118. lpp.; M. Burri-Nenova, The New Audiovisual Media Services Directive: Television *Without* Frontiers, Television Without Cultural Diversity, no: *Common Market Law Review*, Nr. 44/2007, 1689. lpp. (1693. lpp. un nākamās lpp.).

laikrakstus, elektroniska tirdzniecība aizstāj veikalu apmeklēšanu reālajā pasaulē, iepazīšanās portāli – precību starpniekus utt. Bet internets atnesa arī daudzas jaunas parādības, kas ir raksturīgas tikai šim medijam, piemēram, jaunas komunikācijas formas diskusiju formu vai sociālo tīklu viedā, no kurām pazīstamākie ir *Facebook* un *Twitter*.

23. "Internetizācija" nebeidzās ar audiovizuālajiem pakalpojumiem. It īpaši tā dēvētā platjoslas interneta attīstība, kas atļāva daudzkārt palielināt datu nodošanas ātrumu, no vienas puses, ļāva izplatīt tradicionālo audiovizuālo, kā arī lineāro un arī nelineāro pakalpojumu izplatīšanu internetā (tā dēvētie *Internet Protocol Television*, *IPTV*), no otras puses, ļāva parādīties praktiski neierobežotam skaitam jaunu piedāvātāju un jaunu audiovizuālo pakalpojumu veidu.

24. Arī cits šiem apsvērumiem svarīgs aspekts ir saistīts ar platjoslas internetu. proti, multimedialitāte. Analogajā laikmetā un interneta attīstības sākumā vārds, skaņa un attēls, it īpaši kustīgi attēli, bija diezgan stingri nodalīti viens no otra. Laikraksti un grāmatas bija rakstītā vārda avoti, kas, iespējams, tika papildināti ar fotogrāfijām vai zīmējumiem, radio bija tikai audio medijs, un kino un televīzija bija audiovizuāli mediji, tātad apvienoja kustīgus attēlus un skaņu. Internets ļauj publiski izplatīt saturus, kas apvieno šīs trīs pārraides formas. Informācijas portāli internetā tādēļ neorientējas tika uz tekstu, bet to var ilustrēt un papildināt arī, izmantojot videomateriālu, zinātnes un mācību iestādes var bagātināt mācību saturu rakstiskā formā ar pasākumu videoierakstiem, sporta klubi var ilustrēt ziņojumus par tikšanos ar videoierakstiem utt.

25. Šobrīd katrs sevi cienošs interneta portāls papildus tekstiem un grafikām ietver arī audiovizuālus elementus, kas tematiski vairāk vai mazāk ir saistīti ar pārējo portāla saturu. Šie elementi var būt rakstītā teksta neatņemama sastāvdaļa, bet tie var arī būt patstāvīgi. Neatkarīgi no tā interneta vietnes parasti ir tā uzbūvētas, ka šie audiovizuālie elementi ir pakārtoti īpašām apakšvietnēm, kas vai nu veido atsevišķu portāla tematisko jomu daļas, vai ir pilnīgi atsevišķa rubrika, kam virsraksts parasti ir "Video" vai arī "TV" (kaut arī tajos faktiski nav runa par televīziju, tātad par lineāru pakalpojumu).

26. No tiesību viedokļa līdz ar to rodas jautājums, vai šāda veida audiovizuālais saturs ir jāuzskata par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem, un, ja nav – kur ir jāvelk robeža. Direktīvas piemērošana šim saturam rada šaubas, un leģislatīvajos aktos par regulatīvajām iestādēm un atsevišķu dalībvalstu praksē tā notiek atšķirīgi [17]. Šī situācija ir pretrunā vajadzībai vienoti piemērot direktīvas normas visās Savienības teritorijā.

Direktīvas 2010/13 piemērošana interneta portālu audiovizuālajiem elementiem

27. Pamatlietā Austrijas regulatīvā iestāde savā lēmumā audiovizuālo mediju pakalpojumu jēdzienu interpretēja plaši un pamatojās uz to, ka audiovizuālie saturi, kas tiek piedāvāti interneta vietnes "Tiroler Tageszeitung Online" rubrikā "Video", bija šādi pakalpojumi.

28. Šis viedoklis gan, pamatojoties uz Direktīvu 2010/13, šķiet pamatots, taču šādai šīs direktīvas piemērošanas jomas paplašināšanai ir daudzas negatīvās puses.

29. Pirmkārt, tā ir grūti savienojama ar mērķiem, ko likumdevējs ir gribējis sasniegt, pieņemot direktīvu par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem [18]. Kā es jau esmu paskaidrojis, noteikumi attiecībā uz nelineārajiem audiovizuālajiem pakalpojumiem šajā direktīvā vienkārši tika atvasināti no noteikumiem, kas attiecas uz lineārajiem pakalpojumiem, tātad uz tradicionālo televīziju (tradicionālu satura un

17 — Skat., piemēram, F. J. Cabrera Blázquez, On-demand Services: Made in the Likeness of TV?, no: *What Is an On-demand Service*, IRIS-Plus 2013-4, European Audiovisual Observatory, Strasbūra, 2013, 7. lpp.; J. Metzdorf, The Implementation of the Audiovisual Media Services Directive by National Regulatory Authorities. National Responses to Regulatory Challenges, *Journal of Intellectual Property, Information Technology and Electronic Commerce Law*, 5. sēj. (2014), 2. laidiens, 88. lpp.

18 — Ar to es domāju, atkarībā no tā, par kādu laikposmu ir runa, Direktīvu 89/552 ar grozījumiem, kas ir ieviesti ar Direktīvu 2007/65, vai Direktīvu 2010/13.

raidījumu norises ziņā, nevis izplatīšanas tehnikas ziņā). No Direktīvas 2007/65 [19] un Direktīvas 2010/13 preambulas apsvērumiem [20] izriet, ka nelineāro pakalpojumu regulējuma piemērošanas jomas paplašināšanai uz nelineāriem pakalpojumiem ir jālikvidē konkurences starp līdzīgām ekonomikas nozarēm izkropļojumi, un, proti, tādējādi, ka vismaz pamatjautājumos tiem ir piemērojami viens un tas pats regulējums. Manuprāt, šis mērķis nedrīkst tikt saprasts paplašināti tādējādi, ka ar šo regulējumu tiek aptverti pakalpojumi, kas tieši nekonkurē ar televīzijas radījumiem.

30. Otrkārt, Austrijas regulatīvās iestādes izdarītā interpretācija pamatlietā liek ļoti daudziem tirgus dalībniekiem, kas gan izmanto interneta vietnes ar audiovizuāliem saturiem, bet kuru darbība galvenokārt nav vērsta uz audiovizuālo pakalpojumu direktīvas izpratnē piedāvāšanu, piemērot direktīvas par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem normas. Pienākumi, kas ir paredzēti Direktīvā 2010/13 nelineāro pakalpojumu piedāvātājiem, ir gan ierobežoti, bet, ja pakalpojumiem tiek piemēroti noteikumi, kuru mērķis ir transponēt šo direktīvu, tad praksē valsts regulatīvajām iestādēm ir vismaz reģistrācijas pienākums un dažās dalībvalstīs arī citi pienākumi, piemēram, samaksāt nodevu (Apvienotajā Karalistē) vai sagatavot ziņojumus (Francija). Pat tad, ja šī reģistrācija nav uzskatāma par komercdarbības atļauju, tās sekas ir tādas, ka interneta datplūsmas būtiska daļa ir pakļauta administratīvajai kontrolei, kas varētu radīt priekšstatu, ka šī medija brīvība tiek ierobežota.

31. Plāns attiecināt administratīvo kontroli uz pārāk daudzām interneta nozarēm turklāt būtu vienkāršības, ar kādu var tikt izveidotas interneta vietnes un tajā var tikt ievietots jebkāds saturs, tostarp audiovizuāls, milzīgs izaicinājums dalībvalstu regulatīvajām iestādēm. Tādējādi mēģinājums ieviest pārāk plašu regulējumu varētu rezultātā izraisīt to, ka direktīva zaudē savu efektivitāti pat jomā, kuras regulēšanai tā ir paredzēta.

32. Treškārt, visbeidzot Austrijas regulatīvās iestādes pārstāvētais viedoklis padara direktīvas piemērojamību atkarīgu no konkrētās interneta vietnes uzbūves. Atbilstoši šai interpretācijai audiovizuāls mediju pakalpojums direktīvas izpratnē ir tikai tad, ja tas ir audiovizuālu darbu kataloga daļa. Ja turpretim tas pats saturs ir izkaisīts dažādās portāla vietās, tas tiek uzskatīts par neatņemamu sastāvdaļu, nevis par īpašu pakalpojumu, un līdz ar to tam netiek piemērotas direktīvas normas. Es uzskatu, kas tas ir tikai noteikts tehnisks risinājums, kas nedrīkst ietekmēt direktīvas piemērojamību. Lemjot, vai pakalpojumam ir piemērojama direktīva, izšķirošam ir jābūt šī pakalpojuma raksturam, nevis interneta portāla uzbūvei, kura ietvaros tas tiek piedāvāts.

33. Es neapstrīdu to, ka Direktīvas 2010/13 teksts var liecināt par labu Austrijas regulatīvās iestādes izdarītajai interpretācijai vai vismaz par to, ka tā ir pamatota šīs direktīvas interpretācija. Tomēr, manuprāt, šo interpretāciju ir grūti savienot ar likumdevēja gribu. Iepriekš minēto iemeslu dēļ tā nav ne direktīvas mērķu īstenošanai, ne arī veicina vienotu piemērošanu visās dalībvalstīs.

34. Direktīva par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem nav izrādījusies, atšķirībā no direktīvas autoru gribas, kā "noturīga pret nākotni" (*future-proof*) [21]. Daudzi tās formulējumi ir neprecīzi vai neatbilst platjoslas interneta realitātei. Bet es pieņemu, ka direktīvas normu dinamiska interpretācija var veidot pamatu tam, ka tā saglabā savu sākotnējo jēgu arī šodienas strauji mainīgajā interneta pasaulē.

19 — COM(2005) 646, galīgā redakcija.

20 — Skat. Direktīvas 2010/13 preambulas 11. un 24. apsvērumu.

21 — V. Reding, The Audiovisual Media Services Directive: the Right Instrument to Provide Legal Certainty for Europe's Media Business in the Next Decade, *ERA Forum*, 2006-2, 265. lpp.

No Direktīvas 2010/13 izrietošie audiovizuālā mediju pakalpojuma definīcijas elementi

35. Audiovizuālais mediju pakalpojums tiek definēts Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā, turklāt daži no šajā definīcijā lietotajiem terminiem savukārt ir definēti citos šī paša panta apakšpunktos. Nelineārs mediju pakalpojums tiek definēts direktīvas 1. panta 1. punkta g) apakšpunktā. Direktīvas 2010/13 piemērošanas joma ir noteikta arī dažos tās preambulas apsvērumos, kas vai nu tieši attiecas uz definīcijām tās 1. pantā, vai vispārīgāk – uz to piemērošanas jomu.

36. Atbilstoši Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktam [22] saistībā ar direktīvas preambulas 29. apsvērumu audiovizuālajam mediju pakalpojumam ir jāatbilst šādiem kritērijiem:

— saimniecisks raksturs,

— mediju pakalpojumu piedāvātāja redakcionāla atbildība,

— audiovizuāla satura piedāvāšana kā galvenais mērķis,

— raidījumu piedāvāšana,

— informējošs, izklaidējošs vai izglītojošs raksturs,

— domāts sabiedrībai,

— pārraidīts ar elektronisko sakaru tīklu palīdzību.

37. Direktīvas 2010/13 preambulas 29. apsvērumā ir uzsvērts, ka gan šiem kritērijiem, gan arī kritērijiem, kas ir minēti citos apsvērumos, ir jābūt izpildītiem visiem vienlaicīgi, lai pakalpojumu varētu uzskatīt par audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvas izpratnē. Tas, manuprāt, norāda uz likumdevēja gribu ar šo definīciju aptvert tikai tieši noteiktus pakalpojumus veidus un līdz ar to arī tikai šos pakalpojumus iekļaut direktīvas piemērošanas jomā. Tas liecina par audiovizuālo mediju pakalpojumu jēdziena šauru interpretāciju.

38. Atbilstoši pirmajam minētajam kritērijam runa ir par pakalpojumiem LESD izpratnē, tātad – par tādiem, kas tiek sniegti saimnieciskās darbības ietvaros. Atbilstoši Direktīvas 2010/13 preambulas 21. apsvērumam ar to no šī direktīvas piemērošanas jomas ir jāizslēdz "privātas tīmekļa vietnes un pakalpojumi, ar kuriem nodrošina tāda privātu lietotāju radīta audiovizuāla satura izplatīšanu, kurš radīts ar mērķi dalīties un mainīties ar to interešu grupās". It īpaši ir runa par visa veida privātām interneta lapām, ko bez saimnieciska mērķa ir izveidojušas un uztur privātpersonas, tostarp blogi, videoblogi un tāda veida portāli kā *You Tube*.

39. Tāda laikraksta interneta vietne, kurš tiek izdots arī papīra formātā, kā portāls "Tiroler Tageszeitung Online" noteikti paredzēta saimnieciskai darbībai un līdz ar to atbilst iepriekš minētajam kritērijam. Tādējādi es gribētu tikai nedaudz norādīt, ka šis nodalījums vienmēr nav tik acīmredzams, kā šķiet. No vienas puses, gan arvien biežāk notiek tā, ka reklāma par atlīdzību tiek izvietota populārākajās privātajās interneta vietnēs, tādējādi tā kļūst par ienākumu avotu autoriem un līdz ar to par sava veida saimniecisko darbību. No otras puses, tādos portālos kā *You Tube* parādās profesionāli preču zīmju kanāli (tā dēvētie *brandes channels*), kuru saturu veido lietotāji. Jautājums, vai un ciktāl Direktīva 2010/13 var tikt piemērota šāda veida saturiem, būs jauns izaicinājums valsts regulatīvajām iestādēm un tiesām.

22 — Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) punktā par audiovizuālu pakalpojumu tiek uzskatīta arī audiovizuāla komerciāla komunikācija; tā kā šim aspektam nav nozīmes attiecībā uz šiem secinājumiem, es to neaplūkošu.

40. Piedāvāšanas elektronisko sakaru tīklos un vispārīgai sabiedrībai kritēriji [23] īpaši nepalīdz, ja runa ir par direktīvas piemērošanas jomas noteikšanu aspektos, kas mūs interesē. Internets ir elektronisks sakaru tīkls *par excellence*, un visi saturi, kas netiek rezervēti noteiktai lietotāju grupai, ir publiski pieejami. Arī informatīvu, izklaidējošu vai izglītojošu raidījumu nodrošināšana nav īpaši selektīvs kritērijs, jo tas aptver gandrīz jebkuru iedomājamo audiovizuālo saturu, it īpaši, ja šim saturam ir arī vēl komerciāls un publisks raksturs.

41. Redakcionālās atbildības definīcija nav ietverta Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta c) apakšpunktā. Proti, nav runa par atbildību par katra nodrošinātā audiovizuālā mediju materiāla ("raidījuma" atbilstoši direktīvas terminoloģijai) saturu, bet tikai par šī satura izvēli un sakārtojumu pakalpojuma ietvaros. Proti, šis kritērijs pēc sava pamatojuma palīdz vienīgi nošķirt mediju pakalpojumu piedāvātājus un tirgus dalībniekus, kas nodrošina datu pārraidi (kā kabeļtelevīzijas piedāvātāji vai interneta pakalpojumu sniedzēji).

42. Vēl ir jāpārbauda divi kritēriji, kuru interpretāciju ir lūgusi iesniedzējtiesa. Atbilstoši pamatmērķa kritērijam audiovizuālais mediju pakalpojums ir tikai tad, ja tā galvenais mērķis ir audiovizuāla satura piedāvāšana. Pamattiesvedībā Austrijas regulatīvā iestāde savā lēmumā uzskata video katalogu interneta vietnē par īpašu pakalpojumu. Šādi noteikta pakalpojuma pamatmērķis dabiski ir piedāvāt audiovizuālus darbus. Bet, izdarot šādu interpretāciju, pamatmērķa kritērijs zaudē jebkādu nozīmi, jo – kā es esmu norādījis jau iepriekš – turklāt direktīvas piemērošanas joma tiek padarīta atkarīga no noteiktas interneta vietnes uzbūves noteiktā brīdī.

43. Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā savukārt ir ietverta raidījuma definīcija. Šajā ziņā runa ir par pielāgotu definīciju, kas jau bija ietverta Direktīvā 89/552 tās sākotnējā redakcijā. Atbilstoši tai raidījums ir apraides īpaša daļa lineāro pakalpojumu vai nelineāro pakalpojumu kataloga ietvaros. Turklāt raidījuma formai un saturam ir jābūt salīdzināmam ar televīzijas programmas saturu. Šis priekšnoteikums ir tālāka norāde uz likumdevēja gribu no direktīvas piemērošanas jomas izslēgt audiovizuālus darbus, kas parasti netiek rādīti televīzijā.

44. Papildus vispārīgai audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcijai Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir ietverta nelineāru pakalpojumu definīcija (kā tiek apzīmēti pakalpojumi pēc pieprasījuma). Atbilstoši šai definīcijai lietotājs nelineāro pakalpojumu ietvaros var izvēlēties raidījumus no mediju pakalpojumu piedāvātāju piedāvātajiem katalogiem un apskatīt tos viņa izvēlētā brīdī. Šķiet, ka Austrijas iestāde savā lēmumā pamattiesvedībā pieņēma, ka, ja interneta vietnē "Tiroler Tageszeitung Online" atrodas video katalogs, šī vietne (vai precīzāk – tās daļa, kas ietver šo katalogu) ir audiovizuāls mediju pakalpojums pēc pieprasījuma.

45. Es uzskatu, ka, interpretējot šo definīciju, kataloga jēdzienam nav jāpiešķir pārāk liela nozīme. Direktīvas 1. panta 1. punkta g) apakšpunkta definīcija atbilst lineārā audiovizuālā mediju pakalpojuma (tātad televīzijas apraides) definīcijai, kas atrodas tā paša punkta e) apakšpunktā. Katalogs nelineārā pakalpojuma ietvaros ir "apraides", tātad raidījumu secības laikā, ekvivalents lineārā pakalpojuma ietvaros. Nelineārais pakalpojums tieši ar to atšķirtas no lineārā pakalpojuma, ka raidījumi netiek *nodrošināti* noteiktā laikā, bet lietotājs tos var *ielādēt* jebkurā laikā. Tātad ir jābūt pieejamam katalogam, no kura šis lietotājs var izvēlēties raidījumus, kas viņu interesē. Taču šī prasība nevar tikt saprasta tādējādi, ka kataloga esamība obligāti nozīmē to, ka pakalpojums ir audiovizuāls mediju pakalpojums Direktīvs 2010/13 izpratnē.

46. Turpmākās norādes par Direktīvas 2010/13 piemērojamību nelineāriem audiovizuāliem pakalpojumiem atrodas direktīvas preambulas apsvērumos.

23 — Šo secinājumu 36. punkta pēdējie divi ievilkumi.

47. Atbilstoši tās preambulas 24. apsvērumam nelineārajiem pakalpojumiem ir jābūt "līdzīgiem televīzijai", tas ir, tiem jābūt vērstiem uz to pašu auditoriju kā televīzijas raidījumiem. Tomēr ar grūtībām var pieņemt, ka televīzija ir paredzēta noteiktai grupai vai noteiktām uztvērēju grupām. Tā piedāvā ļoti dažādu saturu, kas faktiski ir paredzēts visām iedomājamām uztvērēju grupām, ar ko tā apmierina viņu informācijas, izklaides un izglītības vajadzības. Šis apsvērums drīzāk ir likumdevēja rūpju par neizkropļotas konkurences starp tirgus dalībniekiem, kas darbojas līdzīgā veidā, nodrošināšanu, kas ir jāsasniedz tādējādi, ka tiem vismaz pamatjautājumos tiek piemērots līdzīgs regulējums. Līdz ar to televīzijai līdzīgais nelineāro pakalpojumu raksturs ir jāsaprot šauri, un Direktīva 2010/13 atbilstoši likumdevēja gribai ir piemērojama tikai, ciktāl telekomunikāciju tehnoloģiju attīstība atļauj to pašu darbu piedāvāšanu nelineārā formā, kas agrāk bija uztverami tikai, izmantojot televīziju, tātad lineāra pakalpojuma ietvaros. Likumdevējam savukārt nebija nodoma paplašināt šī regulējuma piemērošanas jomu ar jauniem saturiem, kas saistīti ar interneta izplatīšanos, it īpaši platjoslas interneta, kā, piemēram, multimediju interneta vietņu parādīšanās.

48. Pret šo secinājumu neliecina arī Direktīvas 2010/13 preambulas 24. apsvērums, atbilstoši kuram jēdziens "raidījums", ņemot vērā attīstību televīzijas raidījumu jomā, ir jāinterpretē dinamiski. Šī atruna nozīmē tikai to, ka, piemērojot direktīvu nelineāriem pakalpojumiem, ir jāņem vērā attīstība lineāro pakalpojumu jomā, kuru regulēšana ir direktīvas pamatuzdevums. Nelineāri pakalpojumi nedrīkst tikt ietverti direktīvā kā pastāvīga regulējuma joma. Proti, tā rezultātā būtu jāiekļauj arvien jauni audiovizuālo darbu veidi, kas, iespējams, nekādi nav saistīti ar lineārajiem televīzijas raidījumiem.

49. Visbeidzot atbilstoši Direktīvas 2010/13 preambulas 28. apsvērumam "laikrakstu un žurnālu elektroniskās versijas" neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā. Arī šis apsvērums ir jāaplūko, ievērojot informācijas sabiedrības pakalpojumu šodienas attīstību. Tātad šajā ziņā nav runas par pakalpojumiem, kurus veido papīra laikrakstu un žurnālu satura mehāniska reproducēšana internetā. Pirmkārt, šāda pakalpojuma ietvaros tik un tā nebūtu vietas audiovizuāliem darbiem, kas dabiski nemēdz būt papīra medijos. Otrkārt, samazinās laikrakstu un žurnālu interneta vietņu skaits, kuros tiek publicēti tikai raksti no papīra izdevumiem elektroniskā formā. Šobrīd šie portāli bieži ir ļoti plaši un ietver daudz vairāk dažāda vieda materiālu nekā papīra redakcijas, tostarp arī audiovizuālus materiālus. Tas it īpaši attiecas uz dienas laikrakstiem, kuru interneta vietnēm parasti ir informācijas portālu forma, kas ietver kārtējās aktualizētās ziņas, analīzes, padziļinātas speciālas rubrikas utt. "Tiroler Tageszeitung Online" interneta vietne tieši ir šāda portāla piemērs. Turklāt šāda veida portāli darbojas ne tikai laikrakstu ietvaros, bet var arī būt televīzijas vai radio staciju īpašuma, it īpaši, ja runa ir par ziņu kanāliem, vai tikai darboties kā interneta portāli. Visiem šiem portālu veidiem ir savas īpatnības, bet to vispārējā struktūra un atbilstošie darbi ir līdzīgi. Līdz ar to atšķirīga attieksme pret interneta informācijas portāliem tikai tādēļ, ka tie ir laikrakstu vai žurnālu īpašumā, nebūtu pamatota un tā būtu nevienlīdzīga attieksme. Direktīvas 2010/13 preambulas 28. apsvērums tādējādi ir jāsaprot kā norāde uz likumdevēja gribu izslēgt no šīs direktīvas piemērošanas jomas visa veida informācijas portālus, kam ir multimediju raksturs, tas ir, kas tostarp ietver multimediju darbus.

Atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem

50. Iesniedzējtiesa lūdz atbildēt uz jautājumiem par jēdzienu "pamatmērķis" un "raidījums" interpretāciju [24] strīda par tās interneta vietnes "Tiroler Tageszeitung Online" daļas, kas ietver audiovizuālus darbus, klasificēšanu par audiovizuālu mediju pakalpojumu Direktīvas 20101/13 izpratnē. Bet atbilstoši pamatojumam runa ir par to, vai šī direktīva ir piemērojama informācijas portāliem ar multimediju raksturu internetā, tas ir, tādiem, kas piedāvā gan teksta un fotomateriālus, gan arī audio un audiovizuālus darbus.

51. Iepriekš minētie apsvērumi liek izdarīt šādus secinājumus, kas ir būtiski atbildes sniegšanai uz uzdoto jautājumu.

24 — Skat. šo secinājumu 36., 42. un 43. punktu.

52. Pirmkārt, Direktīva 2010/13 ir tālākas attīstības, kas ir notikušas ar Savienības tiesību regulējumu attiecībā uz televīziju, netiešs rezultāts, un tās mērķis ir tikai tādu pakalpojumu iekļaušana tās regulēšanas jomā, kas tieši konkurē ar televīziju, tas ir, tādu, kas piedāvā tādu pašu saturu nelineārā formā.

53. Otrkārt, audiovizuāla mediju pakalpojuma galvenais mērķis Direktīvas 2010/13 izpratnē ir raidījumu piedāvāšana, tātad tradicionālās televīzijas apraides (atbilstoši direktīvas terminoloģijai programmas) elementi, turklāt nelineāra pakalpojuma gadījumā šie raidījumi netiek piedāvāti noteiktā laikā, bet pēc lietotāja pieprasījuma.

54. Treškārt, likumdevējs direktīvas preambulas apsvērumos skaidri norādīja – kaut arī veidā, kas neatbilst mūsdienu interneta tehnoloģijas attīstības pakāpei, – uz to, ka tas neparedz pakļaut informācijas portālus internetā direktīvas piemērošanas jomai.

55. Tāds interneta portāls, kāda ir "Tiroler Tageszeitung Online" vietne, līdz ar to neatbilst kritērijiem, lai to varētu uzskatīt par audiovizuālu mediju pakalpojumu direktīvas izpratnē. Multimediju interneta portālu parādīšanās, kas ietver gan rakstiskus un foto darbus, gan arī audio un audiovizuālus materiālus, pirmkārt, nav televīzijas tehnoloģiskās attīstības sekas, bet pilnīgi jauna parādība, kas galvenokārt ir saistīta ar telekomunikāciju tīklu kabeļu platuma palielināšanos. Otrkārt, tādu portālu kā "Tiroler Tageszeitung Online" interneta vietnes multimediju raksturs neatļauj pārbaudīt tur piedāvātos audiovizuālos darbus, neapmeklējot pārējo portālu, un tas tā ir pat tad, ja šim audiovizuālajam materiālam portālā ir piešķirta nošķirta vieta. Tieši dažādu pārraides formu apvienojums – vārdu, attēlu un skaņu – ir būtisks multimediju pakalpojumiem, konkrētajai portāla uzbūvei savukārt ir tikai pakārtota tehniska nozīme. Treškārt, šāds multimediju portāls šobrīd atbilst tam, ko likumdevējs vēl darbu pie direktīvas par audiovizuāliem mediju pakalpojumiem laikā varēja apzīmēt kā "laikrakstu un žurnālu elektroniskās versijas".

56. Tādējādi es uzskatu, ka Direktīvas 2010/13 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ne dienas laikraksta interneta vietne, kas ietver audiovizuālu materiālu, ne kāda šīs interneta vietnes daļa nav jāuzskata par audiovizuālo mediju pakalpojumu šīs direktīvas izpratnē.

57. Turklāt es gribētu norādīt, ka es nepiekrītu tam, ka atbilstoši šai direktīvas interpretācijai tirgus dalībnieki, kas faktiski piedāvā audiovizuālus mediju pakalpojumus, varētu uzdoties par informācijas portāliem un tādējādi apiet likumus, kas piemērojami šajā jomā. Protams, dalībvalstu valsts regulatīvajām iestādēm, piemērojot tiesību normas, kas ir izdotas Direktīvas 2010/13 transponēšanai, ir jāpārbauda tirgū esošo pakalpojumu raksturs, lai konstatētu, vai tie ir audiovizuāli mediju pakalpojumi direktīvas izpratnē vai tādi nav. Neviena tiesību norma, pat ne visnoslīpētākā nevarēs aizstāt šo pārbaudi konkrētajā gadījumā; tas tostarp attiecas uz visām tiesību nozarēm. Bet grūtības, kas, iespējams, no tā rodas, nepamato direktīvas interpretāciju, atbilstoši kurai tā aptver faktiski visus audiovizuālos darbus internetā, kā rezultātā tiktu pārkāpta likumdevēja noteiktā regulēšanas joma.

58. Šajā vietā man vēlreiz ir jāatgriežas pie zirga, kuru pieminēju pašā sākumā. Apstāklis, ka teorijā ir grūtības abstrakti definēt audiovizuālo mediju pakalpojumu, nenozīmē, ka tas tā ir arī praksē. Šādu pakalpojumu lielākā daļa ir balstīta uz to, ka interneta vietnēs tiek piedāvātas pilnmetrāžas filmas, televīzijas seriāli, sporta pārraides utt. Tātad ir runa par raidījumu forumiem, ko viegli var klasificēt kā tipiskus televīzijas raidījumus. Tomēr rodas šaubas, vai atbilstoši direktīvas par audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem mērķim ir jālemj tādējādi, ka tā nav piemērojama multimediju interneta vietnēm. Tādējādi par audiovizuāliem mediju pakalpojumiem var uzskatīt tikai tās interneta lapas, kas bez šaubām atbilst visiem šī pakalpojuma kritērijiem.

59. Acīmredzami ir tas, ka piedāvātā interpretācija attiecas uz audiovizuālo mediju pakalpojumu interpretāciju Direktīvas 2010/13 šobrīd spēkā esošajā redakcijā. Šī direktīva ir tiesisko risinājumu tālākas attīstības rezultāts, kas tika attīstīti televīzijas raidījumiem, un tie ir – kā ir norādījis viens no autoriem [25] – 20. gadsimta bērns. Tomēr tas nenozīmē, ka interneta saturs, arī audiovizuāla rakstura, nevar vai nedrīkst tikt tiesiski regulēts, it īpaši ar Savienības tiesību normām, kas attiecas uz tādām jomām kā nepilngadīgo un sabiedriskās kārtības aizsardzība, reklāma vai svarīgu notikumu pārraides principi. Bet šīs normas ir jāpielāgo interneta īpatnībām, it īpaši tā multimediju raksturam. Šādu iespēju var sniegt darbs ar jaunajiem digitālā vienotā tirgus noteikumiem, ko Komisija nesen ir izsludinājusi [26].

Secinājumi

60. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Verwaltungsgerichtshof* iesniegtajiem jautājumiem sniegt šādu atbildi:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva), 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ne dienas laikraksta interneta vietne, kas ietver audiovizuālus materiālus, ne kāda šīs interneta vietnes daļa nevar tikt uzskatīta par audiovizuālo mediju pakalpojumu šīs direktīvas izpratnē.

25 — Iepriekš minētais F. J. Cabrera Blázquez, 25. lpp.

26 — Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai – Digitālā vienotā tirgus stratēģija Eiropai, COM(2015) 192 *final*.